

Закапах едри капки дъждъ, засвѣтка, загърмѣ.

— Майчице!... Татко! — простена съ глухъ, треперещъ гласъ Минчо.

— Минчо! Миличъкъ, дѣ си? — чу изведнажъ той гласа на майка си. Радостни трѣпки го побиха. Сълзи руконаха отъ очитѣ му и той викна:

— Тукъ съмъ!... Тукъ!

Едвамъ-едвамъ той можеше да обърне глава на тая страна, отдѣто идѣше гласътъ — и видѣ въ полумрака майка си. Тя тичаше като безумна съ палтото и обувката му въ ржцѣ, а слѣдъ нея — татко му и братъ му...

Тѣ го съзрѣха и завикаха уплашени:

— Стой тамъ!... Не мърдай!...

Баща му се затече назадъ и скоро се върна съ нѣколцина рибари, които носѣха стълба. Изправиха я до скалата, баща му се покачи по нея и като пригърна внимателно обезумѣлото отъ страхъ и умора момче, свали го кротко.

Тамъ майка му го пригърна, а той като се притискаше и я цѣлуваше, бѣбрѣше прѣвъ сълзи:

— Миличка майко!... Азъ нѣма вече!... Исканъ да ви изплаша, ала самичекъ се повече изплашихъ и измжихъ! Прости ме!...

Прѣвела * * *

